

[Indenrigsministeren.]

Ting at blande mig i de kommunalpolitiske Spørgsmaal, som man drøfter i Københavns Borgerrepræsentation. Det synes jeg ikke, Rigsdagen skal gøre. Skulde man endelig udtale sig om dette Problem, maa jeg sige, at det ærede Medlem og hans Parti er de Mennesker her i Landet, der ved mindst om, hvad der foregaar inden for Københavns Kommunalbestyrelse. De har ingen Adgang dertil, de har ikke saa stor Tillid i den københavnske Befolkning, at denne Befolkning vil vælge blot eet Medlem af dette Parti til Københavns Borgerrepræsentation. Det skulde dog være mærkeligt, om det alene skulde være Stridigheder inden for Københavns Kommunalbestyrelse, der var afgørende for, at man ønsker denne Forfatningsændring; naar Forholdet er det, at hele den samlede Borgerrepræsentation og den samlede Magistrat, den samlede Kommunalbestyrelse, gaar til Indenrigsministeriet og i fuld Enstemmighed anmoder om denne Ændring. Det synes jeg lyder alt for usandsynligt.

Saa sagde det ærede Medlem, at Venstre var i og for sig det eneste Parti, der stod frit i denne Sag. Ja, det tør jeg nok sige! Men naar det ærede Medlem føjede til, at et rigtigt og sandt Ord derfor kun kan ventes fra Venstres Side, saa siger jeg: Ulykkelige Land! Naa, jeg tager ikke alt dette saa højtideligt, for jeg gaar ud fra, at det er — jeg tror, det var gamle Klaus Berntsen, som kaldte den Slags for *changements*. Det er noget, der ikke betyder væsentligt, det er saadan noget, man skal sige.

Den ene af de to Ændringer, det ærede Medlem ønskede, drejede sig om Spørgsmaalet om, at Borgmestrenes Antal kan ændres ved kongelig Anordning, og det ærede Medlem sagde, at de Argumenter, jeg havde anført deroverfor i Folketinget, vilde jeg vist ikke gentage her. Jo, det gør jeg meget gerne. Jeg anførte i Folketinget, at det var en Bestemmelse, som havde staaet uændret siden 1857. Nu siger det ærede Medlem, at det kunde man ikke lægge nogen Vægt paa, for 1857 var jo Perioden lige efter Enevælden, da man var tilbøjelig til at overlade mere til Kancelliet — om man kan kalde det saa — end tidligere. Det er en historisk Betragtning, jeg ikke kan godkende. Det vil være vanskeligt at sige noget bestemt om den Strømning, der var paa det Tidspunkt; den havde egentlig ikke nogen ganske bestemt Tendens. Paa nogle Omraader var det vist rigtigt nok, som det ærede Medlem sagde; paa andre Omraader kan det paapeges, at man netop i 50-erne, efter

Juni-Grundloven, efter den fri Forfatnings Indførelse, var særlig paapasselig over for Ønsker om at overlade for meget til Administrationen.

Men i øvrigt har dette Spørgsmaal jo slet ingen Forbindelse med det, det ærede Medlem antydede: at dengang var den første Mand i Borgerrepræsentationen Statens Mand. For det, der er Pointen i det, saavel efter Loven af 1857 som efter den nu foreslaaede Lov, er, at det er den parlamentariske Minister, som er afgørende for, om et Ønske fra Københavns Kommunalbestyrelse i den Henseende skal gennemføres. Og naar det ærede Medlem nu som Argument peger paa, at der er forløbet 80 Aar, siden denne Bestemmelse blev sat ind, maa jeg minde om, at Bestemmelsen blev godkendt i 1917 ved Lovens Revision, og da stemte det ærede Medlems eget Parti for Bibeholdelse af den Ordning, som ogsaa nu foreslaas bibeholdt. Det ærede Medlems Partis Anskuelse paa dette Omraade kan derfor ikke have sin Rod alene i, at den nævnte Bestemmelse skriver sig fra 1857. Jeg kan ikke indrømme, at der gennem den sker et Brud paa Kravet: Lovgivningsmagt for sig og Administration for sig; for Bestemmelsen er netop Udtryk for, at Lovgivningsmagten anser dette Spørgsmaal for ikke at være vigtigere, ikke være et større Principspørgsmaal, end at man til enhver Tid kan overlade Afgørelsen i saa Henseende til den parlamentariske Minister.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa § 2, der drejer sig om Skoledirektionens Sammensætning. Det Argument, som det ærede Medlem ikke tillagde mig, men som var det afgørende i, hvad jeg fremførte herom i Folketinget, var, at jeg ikke fandt det vilde være rimeligt, naar det ikke var ønsket fra anden Side, at foretage en principiel Ændring af Skoletilsynsloven i Københavns Forfatningslov. Det var i denne Forbindelse, jeg i Folketinget henviste til, at der gik eet Medlem af Kommunalbestyrelsen ud, og der kommer eet Medlem af Kommunalbestyrelsen ind. Hvis man gjorde det, som det ærede Medlem foreslaar — og som jeg principielt i og for sig ikke vilde have saa meget imod —, vilde det være en principiel Ændring af Skoletilsynsloven.

Da det endelig kom frem, hvad det ærede Medlem mente, var det til syvende og sidst ikke saa meget Forældrenes Indflydelse, der interesserede det ærede Medlem. Nej, det, der laa til Grund, var en politisk Betragtning; det ærede Medlem var bange for, at man derigennem vilde give et bestemt